

ข่าวประชาสัมพันธ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666

โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน

ฉบับประจำวันที 4 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2552 หน้า 24

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

การ์ตูนโทรทัศน์ : พื้นที่สื่อ พื้นที่เสียงของเด็กไทย

เพราะอยากรู้เกี่ยวกับเรื่องของการ์ตูนที่แพร่ภาพอยู่ในรายการโทรทัศน์ โครงการศึกษาและเฝ้าระวังสื่อเพื่อสุขภาพ (มีเดียมอนิเตอร์) เลยทำการสำรวจ เริ่มจากการเฝ้าดูฟรีทีวีที่แพร่ภาพในเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ผลที่ได้คือในเดือนนี้มีการ์ตูน 35 เรื่อง ออกอากาศ ใช้เวลาแพร่ภาพทั้งหมด 1,052 นาทีต่อสัปดาห์ เฉลี่ยแล้วเท่ากับใช้เวลา 1.74% ของรายการโทรทัศน์ทั้งหมดรวมกัน

และในส่วนเนื้อหาที่แพร่ภาพนั้นพบว่าเกือบทั้งหมดมีความรุนแรงต่อร่างกาย จิตใจและวัตถุ มีการใช้ภาษาลามก หยาบโหลน รวมถึงมีเรื่องเพศอยู่ในแทบทุกเรื่อง

พูดให้ชัดลงไปกว่านั้นคือมีการ์ตูนเพียง 3 เรื่องเท่านั้นที่เหมาะสมกับเด็กก่อนวัยเรียน หรือมีช่วงอายุ 3-6 ขวบ

ข้อสรุปจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง "รายการการ์ตูนเด็กในฟรีทีวี (ช่อง 3, 5, 7, 9, NBT และ TPBS)" ที่จัดขึ้นโดยมีอาจารย์และนักศึกษาจาก ม.นเรศวร, ม.ธุรกิจบัณฑิตย์, ม.วลัยลักษณ์, ม.เชียงใหม่, ม.เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ม.มหาสารคาม, ม.ราชภัฏจันทรเกษม และ ม.ราชภัฏสวนดุสิต รวมถึงเครือข่ายองค์กรด้านเด็กอย่างกลุ่มมะขามเตี้ย จากระนอง, โครงการบริโศกสร้างสรรค์ สุราษฎร์ธานี, กลุ่มไม้ขีดไฟ นครราชสีมา, เครือข่ายเด็กและเยาวชน บุรีรัมย์ และศูนย์ประสานงานสำนักข่าวเด็ก พะเยา เข้าร่วมเพื่อศึกษาเนื้อหาและค่านิยมที่ปรากฏในรายการการ์ตูนเด็กเมื่อเร็ว ๆ นี้ มีว่าการ์ตูนโทรทัศน์ไทยให้ความสำคัญในการวางโครงเรื่องน้อยมาก บางเรื่องเนื้อหาไม่สอดคล้องกับแก่นเรื่อง บางเรื่องให้ความสำคัญกับประเด็นปลุกยอยมากกว่าการดำเนินเรื่อง เช่น การ์ตูนที่เกี่ยวกับวรรณคดีไทยจะให้ความสำคัญกับเรื่องความรัก เพศ มขตลก

เรื่องเพศที่แฝงอยู่ในการ์ตูนนั้นจะนำเสนอผ่านการแต่งตัวที่เน้นสัดส่วนของผู้หญิง รวมถึงมีการออกย่ำภาพของเพศกับบทบาทหน้าที่ตายตัว อย่าง ความเป็นพ่อที่ต้องสุขุม ใจเย็น ขณะที่แม่จะเป็นพวกเจ้าระเบียบ จู้จี้ ขี้บ่น หรือหากเป็นเด็กหญิงก็จะขี้แย ส่วนเด็กชายจะห้าว สนุกสนาน เกเร

การ์ตูนแทบทุกเรื่องยังมีความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการใช้กำลัง การต่อสู้ด้วยอาวุธ ที่ทำให้ได้รับบาดเจ็บจนถึงเสียชีวิต ซึ่งอาการบาดเจ็บนั้นมีทั้งที่เป็นลักษณะการเจ็บจริง-เสียชีวิตจริง และบาดเจ็บแบบแฟนตาซี คือเจ็บแล้วหายได้ หรือถูกกระทำอย่างรุนแรงแต่ไม่ตาย หรือตายแล้วฟื้น

มีการ์ตูนเรื่องเดียวที่ไม่มีมีความรุนแรง นั่นคือ "ไอ้โง่โง่" ที่แพร่ภาพทางช่อง 7 เรื่องความรุนแรงนี้ "รศ.กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์" อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ สาขา

**วรรณกรรมสำหรับเด็ก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร บอกชัดเจนว่าไม่ควร
มีในการ์ตูน เพราะการ์ตูนเป็นสื่อสำหรับเด็กซึ่งยังไม่มีวิจารณญาณในการรับชมที่ดีพอ
อีกทั้งเป็นไปได้ที่ผู้ปกครองจะนั่งดูโทรทัศน์กับเด็กเป็นประจำ ดังนั้น ผู้ผลิตต้อง
คำนึงถึงเรื่องนี้ไว้บ้าง**

"หลานเคยถามว่า ที่การ์ตูนใช้พลังต่อสู้กัน หรือใช้อาวุธแทงฝ่ายตรงข้ามจนทะเล่ ทำไมไม่ตาย
แล้วถ้าทำตามแบบนั้นจะตายไหม หรืออยากกระโดดจากที่สูงๆ แล้วเหาะเหมือนการ์ตูนจะได้ไหม
สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าความพร้อมของเด็กแต่ละช่วงอายุไม่เหมาะกับการรับชมความรุนแรง ทำ
อย่างไรให้เด็กได้ดูอย่างพอดี และได้ดูในสิ่งที่ดีพอ" รศ.กุลวรา กล่าว

ขณะที่ "นายธาม เชื้อสถาปนาศิริ" จากมีเดีย มอนิเตอร์ ก็ว่าการ์ตูนซึ่งมีอยู่ในรายการโทรทัศน์ทุก
ช่อง มีสถานะเป็นรายการสำหรับเด็ก แต่การ์ตูนบางเรื่องกลับสร้างค่านิยมที่ผิด ส่งผลเสียต่อเด็ก
ซึ่งอยู่ในวัยกำลังเรียนรู้ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา และสังคม

"บางเรื่องสร้างนิสัยการใช้ความรุนแรงให้เด็กผู้ชายจากการเลียนแบบฮีโร่ของพวกเขา ตัวการ์ตูน
บางเรื่องมีการแต่งกายวาวหวิวทำให้เด็กสนใจเรื่องเพศก่อนวัยอันควร รวมถึงการ์ตูนทางทีวีจาก
ต่างประเทศมีบทแปลคำพูดที่ไม่เหมาะสม จนกลายเป็นคำธรรมดาที่เด็กสามารถพูดได้ อีกทั้ง
พัฒนาการของเด็กยังไม่สามารถแยกแยะอะไรดี ไม่ดี ควรจดจำหรือไม่" นายธามกล่าว

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ว่าพอเป็นการ์ตูนแล้วจะแย่ไปหมด เพราะการ์ตูนที่ออกแนวส่งเสริม
ศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมการช่วยเหลือผู้อื่น, การเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี มีมิตรภาพ, รักการเรียนรู้,
มีน้ำใจ, ขยันหมั่นเพียร, รักสิ่งแวดล้อม, มีความสามัคคี, มีความกล้าหาญ, รู้จักสำนึกผิด และยึดมั่น
ในความดี ก็มีเหมือนกัน ตัวแทนเด็กอย่าง "นายอรุณฉัตร คุรุวานิชย์" ประธานสภาเด็กและเยาวชน
กรุงเทพมหานคร ยืนยัน ทั้งในความเห็นของเขา "พฤติกรรม การเลียนแบบ" ที่ห่วงกันนั้น สักวัน
หนึ่งจะหายไปตามวัยและวุฒิภาวะของผู้ชมที่มากขึ้น

"ความรุนแรงในการ์ตูนที่เป็นแบบธรรมะชนะอธรรมก็มีด้านดี ทำให้เด็กเป็นคนดีมากกว่าคนไม่ดี
เพราะใครๆ ก็อยากเป็นพระเอก" นายอรุณฉัตรกล่าว

สำหรับ "นายวัลลภ ตังคณานันท์" กรรมการและเลขานุการมูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก เสนอว่าควรหา
โมเดลหรือชุดความรู้เกี่ยวกับการ์ตูนที่ดีมาเป็นแนวทางในการทำงานของผู้ผลิตการ์ตูน เพื่อ
ตอบสนองความต้องการและการรับรู้ให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละช่วงวัย

"อยากให้น้าการ์ตูนที่บอกว่าดี หรือไม่ดีมาให้เด็กดูแล้วเปิดเวทีวิจารณ์ว่าเด็กต้องการอะไร
นอกจากนี้สถานีโทรทัศน์ช่อง NBT สามารถส่งเสริมคนทำการ์ตูนด้วยการให้เวลาในการฉายฟรี
เพราะเป็นช่องของรัฐ ซึ่งมาจากภาษีของประชาชน เพื่อเปิดช่องทางให้คนทำการ์ตูน ไม่ต้องอยู่
ภายใต้เงื่อนไขของความเป็นธุรกิจ" นายวัลลภกล่าว

เมื่อการ์ตูนกับเด็กแยกจากกันไม่ได้ การผลิตการ์ตูนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่
ปัจจัยที่เหนือกว่านั้นคือการทำให้ผู้ปกครองอยู่เคียงข้างเด็กๆ

"เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการอย่างถูกต้อง"

